

et område af møselignende karakter. Kommunen var også meget uenig med amtet. Kommunen mente ikke, at amtets forslag til beliggenhed var bedre – tværtimod.

Ansøgeren ankede sagen til Naturklagenævnet. Naturklagenævnet var heller ikke enig med amtet. Naturklagenævnet anså gårdejerens foreslåede placering for en afrunding af Båring by og for den absolut bedste placering ud fra en landskabelig betragtning.

Sådan gik det til, at producenten af frilandsskyllinger fik ret og tilmed lov at flytte gården. Han kan nu fortsat producere kyllingerne efter de lovmæssige krav. Det er ikke rimeligt, at en kommune ikke kan afgøre sådanne sager. Og det er ikke rimeligt, at en ansøger skal vente så længe på en afgørelse. Det er bl.a. derfor, dette beslutningsforslag fremsættes, således at landzonekompetencen bliver overført til kommunerne. Forslaget vil samtidig være en regelforenklning. (Naturklagenævnet, j.nr. 97-31/420-0278).

Et andet eksempel på dobbeltadministration og manglende kendskab til lokalområdet er også fra Fyns Amt. På en lille landbrugsejendom havde ejeren en staldbygning, hvori han gerne ville indrette 3 værelser til udlejning. Han ville gerne afhjælpe bolig mangelen for studerende eller andre, der kunne bruge et værelse. Hvis ikke dette var muligt, ville han gerne have mulighed for at indrette stedet til overnatning for turister. Amtet afslog. Det skete på trods af, at Odense som lokal myndighed havde undersøgt forholdene og anbefalede det ansøgte. De havde med deres lokalkendskab foretaget en konkret vurdering og kunne således se det perspektivrige i en udnyttelse af staldbygningen og mulighed for udlejning af værelser enten til lejere

eller turister. Men amtet havde som sagt en anden holdning. Efter at have undersøgt alle de samme regler og forhold kom de til den modsatte konklusion. (Naturklagenævnet, j.nr. 97-31/420-0126).

Et tredje eksempel er fra byen Selde i Viborg Amt. Indehaveren af en autogenbrugsvirksomhed, som ejede en knap 2.500 kvadratmeter grund i et drikkevandsområde, ansøgte om tilladelse til at opføre en ca. 600 kvadratmeter demonterings- og lagerhal på grunden, således at man kunne arbejde indendørs om vinteren.

Kommunen meddelte tilladelse, men amtet meddelte afslag på ansøgningen med henvisning til planlovens bestemmelse om, at »arealanvendelsen ifølge regionplanen ikke må ændres til noget grundvandstruende«. Sagen blev anket til Naturklagenævnet, der ændrede amtets afslag til en tilladelse. Naturklagenævnet vurderede, at amtet i sin vurdering ikke havde taget højde for, at opførelsen af hallen ville medføre konkrete miljømæssige forbedringer, idet man i demonterings- og lagerhallen ville etablere et befæstet underlag. Det betød i praksis, at ansøgeren ville sikre grundvandsinteressen ved at hindre den nedsivning, som ellers ville finde sted uden for det 2.500 kvadratmeter store område.

Der var altså her tale om konkrete miljøforbedringer, som amtet i sin afgørelse helt så bort fra, fordi amtet alene afgjorde sagen efter planlovens bestemmelser om nyopførelser. Denne unødige – og tillige miljøskadelige – dobbeltadministration ville være undgået, hvis kommunen havde haft kompetencen til selv at udstede tilladelse til byggeriet. (Naturklagenævnet, j.nr. 31/760-0196).

Skriftlig fremsættelse

Hans Christian Schmidt (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenklning gennem overførelse af landzonekompetencen til kommunerne.

(Beslutningsforslag nr. B 64).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.